

איזהו נשך פרק חמישי בבא מציעא

עג.

עין משפט
נר מצוה

קבא א מיי פ"ט מהל'
מלוא וזה הלכה ט
סמג לאון קבג קלו טושיע
י"ד ס"י קעג ספי"טו:
קבב ב מיי פ"ט טושיע
שס ספי"ז:
קבג ג ד ר מיי שס
הל' ז מ עינין
בשהגות ובמ"מ טושיע שס
ספי"טו ועינין בצי"י:
קבד ז מיי שס פ"ח הל'
ה ועינין בהשגות
ובמ"מ סמג שס טושיע
י"ד שס ספי"יוד:
קבה ח מיי וסמג שס
טושיע שס וכפי'
הסוף וע"ש:
קבו ט מיי שס הל' ו
טושיע שס ספי"יח:
קבז י מיי שס הל' ז
טושיע שס ספי"יב:
קבח כ מיי שס הל' ח
סמג שס:

מוסף רש"י
אדם חשוב שאני. יש לו
להחמיר על עצמו יותר
(מורה"נ ב"ב) לפי שלמים
הימנו (כתובות 19)
שהוא אדם חשוב מיקל
עומד ומיקל יותר (שבח
183).

ברשות מוכר מותר. וכגון שנתן לו שכר עמלו ומוזנו שלא יהא טורח לו בשכר הלוואה ואל"ת א"כ מאי קמ"ל וי"ל דסיפא אינטרין ליה ברשות לוקח אסור דס"ד ללא מיזיו כרביית כיון שהוא מוכר במקום היוקר כמו שהוא נותן לו כאן במקום הול: **החמרים מעלין במקום היוקר בבמקום הול.** פירש

HebrewBooks.org ©Moznain Publishers. No commercial use allowed.

צקונטרס אפילו אחריות הדרך בהליכה ובחזרה על החמרים ואי אפשר לומר כן ללעיל (דף סה). גבי טרשא דרז חמא פ"י צקונטרס גופיה שהיה אחריות ההליכה על רז חמא א"ע"ג דהו"ו שצקי להו מיכסא ונקטי להו שוקא ואפילו היה שם אחריות עליהם של מקבלים יש להמיר שם יותר מכאן דצשקל דצשקי להו מיכסא ונקטי להו שוקא יותר מצסמורות אחרות הו"א שו"א טפי והו"ו זכני לה צוקר אזל כאן מה שהיו ניכרים סותרים ע"י המעות ומגלו להו תרעא כך היה נעשה להם צמעות אחרים וכל ליון כמו כן משתכרים ועוד דפריך צסמוך אדרז דשקלי חמשא צסורה ומקבל אונסא דלורחא ונשקול שיתא ולא פריך לא ליקביל אונסא דלורחא אלא נראה דאחריות הדרך צמורתם עם הצבואה ממקום הול היה על צע"צ והחמרים היו משתכרין צמעות בהליכה ממקום היוקר למקום הול צסום סחורה ואי לאו טעמא דמגלו להו תרעא או מוזנו גבייהו הו"א אסור דצשקר הלוואה של הליכה היו טורחין להם צחורה:

מאי טעמא ניהא דהו דמג"י דהו תרעא. לא ה"מ לתימר כגון דיהיב להו שכר עמלם כדפי' ברשות מוכר מותר כי זה לא היה שום חידוש [ג] ור"ח פ"י דלפילו שכירות החמרים נותן צע"צ לחמרים ומ"מ נראה דמודה ללא יהיב שכר עמלם דאי יהיב לא הו"ו כר"ץ כלל לטעמא דגלויי תרעא ואח"כ גבייהו ומה שדחק ר"ח לומר שנותן שכר החמרי לפי שדומה לו שכר מוטע גלוי תרעא ובחנם דחק דהקילו חכמים ברביית דרבנן כמו לעיל (דף סט). ריש עגלא לפטומא:

ניהא דהו דמג"י דהו תרעא. פירש צקונטרס ע"י מעות צצדים ניכרים סותרים ומקיפין להם סחורות אחרות וקשה דקאמר איכא צניייהו מגרלא חדתא ולפירושו איכא צניייהו מני מגרלא ישן דטעמא דמגלו להו תרעא ליכא שהרי ניכרים הם מימי קדם ונראה כפי' ר"ח דפירש דטעמא דמגלו להו תרעא שבעלי צמים המלוים מגלים להם שערי היוקר שפעמים צעוד שהולכים החמרים למקום הול וחורין מתייקרין כאן ובעלי צמים מודיעין להם ומסייעין להם למכור: **בתורי דנפיש** פס"דיהו. [ז] ר"ח גרים צתוורי ופי' שמוכר עגלים קטנים ולדות עדרו אשר יולדו לו צשהה זאת ומודה רז צהו דשרי שרגילות הרבה שמפילות והוה הקלקול יותר מתייהא של פרדס: **דשבישי** שישבא. פי' צקונטרס צעלי צמים המלוים צבואה לאריסים לורע ומשלמין להן לגרון צבואה חדשה ולא אשכחן צסום דוכתא שקורין זה שיבשי ושיבשי היינו זמורות שמתרגס (בבב"ב מ) שלשה שריגים תלת שיבשין וכן (ברכות דף ה:) [דלא יהיב מר שיבשא לאריסא] (ו) וכן שיבשתא מאריסא) ור"ח פירש שנותנין מעות לצבל הזמורות צכך וכך המשוי והם שוים יותר צשעת שזומר הכרמים וליכא תיהא צמורות כמו צפירי ולכן מנריך שמואל להפוכי צארעא:

צרשום מוכר. אם קיבל עליו מוכר אחריות הדרך: **מוסר.** דאין כאן מלוה עד שמתכר וכל מה שנמכר ציוקר של צעלים הראשונים הו"א: **צרשום לוקח אסור.** דמהשתא מלוה הוא גביה ויהיב ליה טופיינא ממדיה צריצינא: **סנס לי.** לזמן פלוני מפירות שיש לי שם: **יש לו שם מוסר.** דמהשתא אוקמיניהו צרשומיה. ואע"ג דלא משך סאה צסאה לאו רביית קלוזה היא אלא צצק רביית דרבנן וכי יש לו לא גזור: **אין לו צאוסו מקום אסור.** דצשכר הממנתו נתן לו זה במקום היוקר: **והחמרים מעלים במקום היוקר כצמקום הול ואין חוששין.** החמרים המשתכרים צבצבואה ומציאים ממקום הול למקום היוקר מותר להם ליקח מעות מצעלי צמים עשירים צמקום היוקר ע"מ ליתן להם לזמן פלוני הפירות כשער מקום הול ואין חוששין שיהא רביית שכר הממנת מעות כדמפרש ואז"ל: **מ"ט רז פפא אמר ניהא** להו דמגלו להו תרעא. שעל ידי מעותיו של זה הם ניכרים סותרים ומתירים אותם צעלי צמים של מקום הול ונותנין להם צהקפה ומשתכרים אללם ואפילו לא היה זה ממתין להם שום זמן אלא להציא לו מיד נוח להם לטרות ולהיות שוחים לקבל עליהם אחריות הדרך על כך: **דמוזלי גבייהו.** בני מקום הול כששומעין שאין אלו משתכרין צה מוזלי גבייהו כדי שלא ימאכו ידיהם מלהרגיל אללם: **מגרלא חדסא.** תגר שאינו ניכר עדיין. [ב] למאן דאמר דמגלו להו תרעא איכא למ"ד דמוזלי גבייהו ליכא דכיון דאינו ניכר להם אין מאמינים צדבדיו שהוא נותנם צמקומו צול ולא מוזלי גביה: **צסורה אולן ארבע.** גריו צחואל: **כצפרי.** שם מקום: **אולן שישא.** גריו צחואל: **ונשקול שישא.** כיון דמקבל עליה אונסא דלורחא אין כאן רביית אפילו לא קיבל עליה אונסא דלורחא קמי החמרים מעלים צמקום היוקר כצמקום הול: **מהו לעשות צגרוטאות** כן. צשאר פרמטיא כגון צצרי וצצבסא ושאר מיני מתכות מי אחרים צבצבואה דמדי צשכיח הו"א

דאזלי ואתו כל שעתא אחרין ניהא להו דמגלו תרעא אי נמי דמוזלי גבייהו אזל שאר פרמטיא ליכא גילוי תרעא ולא אחלי גבייהו דמי שמכר לו עכשיו לא ימכור לו למחר ופרגמטיא שלקח היום אינו לוקח למחר: **פרדוסא.** לקנות יין מן הכרם צמים פחותים כל פירות שנה זו צכך וכן ולוקחין אחר שהן צוסר או סמדר אזל עדיין לא הגיע לציכור: **רז אסר.** דמשום הקדמת מעות לזמן הצביר קמוזלי גביה וכו' אגר נטר ליה: **כיון דהוי ציה סיהא.** פעמים שיש לקבול בכרם כגון צרד או גשמים או קרח ומפסקיד הכל ומקבל עליו כל ספיקי הפסק לא מיחזי כאגר נטר ליה. תיהא נראה צעיי דצר חרטה כמו קדושין (דף מ:) תוהא על הראשונות: **ומודה רז צתורי.** מקום צצורין כרמים צשוורים צעגלה ומולכין את העגלה צין שורות הכרמים ומתקלקלין רגלי השוורים צקלחי שרשים צצקרקע והפסקן רז: **צצשי שיבשא.** צעלי צמים המלוים צבואה לאריסים לורע ומשלמין להם לגרון צבואה חדשה: **שיעו צגופה דארעא.** צחרש וצקלייר מעט: **הו"א דהלוואה.** סאה צבואה: **מנטרי צאגי.** שומרי הקמות עד הקציר: **הפוכו צבי דרי.** סייעו את בני הצקעה צדישת צבואה צגורן צהולכה וצבצבאה סיועא פורתא לפי צצשציל שאתם

ממתנים צכרכס עד גמר מירוח הגורן הם נותנים לכם מתנה יותר על שרכס לפיכך סייעו אותם כדי שתהא פעולתכם מושכת עד כלות הגורן ושכירות אינה משתלמת אלא לצסוף ואין כאן המתנה ואם יוספו לכם אין זה שכר המתנה שרכס אלא אחולי מוזלי לגבייהו: **כולי עגלא.** החוכרים שדויתיהם לאריסים: **שקלי ארבעה.** כורין צחכירות השדה: **ומסלקי לאריסא צניסן.** כופין אותם לקצור צבואתו ולהסתלק ממנה צניסן: **ומר משום נטר ליה עד אייר.** שקיל שיתא. וקא סלקא דעתך משום המתנה החכירות קא מוספי: **אסון הו"א דעצידו** שלא דיון. שאתם מסלקין אותם צניסן ועדיין לא נתמלאת הצבואה צקשיה ומפסקין אותן הרבה וארעא לאריסא משתעבד עד שמתצבל הזמורות כל צרכה הלבך שלא כדיון היא כפייתכם: **אנא טענא** להו עד אייר ומרווחא להו צצמה. ושכר שדי אינו נוטל שלכך אינו מפריז על חפירתה ואינו צשכר הממנת ד' כורין:

[א] וצרכית יט. ושי"ג, [ב] ושי"ג מוס' גיטין ל' ד"ה מה שערין, א [ג] ועל ל' חולין פד: [ד] [לעיל סה. ושי"ג, ט] וזהו שעתא אחולי דקא מחלי גבייהו כפי"ל רש"י, [ו] ועי' מוס' לעיל ל' מוס' חולין פד: [ז] [מג"א ש"ס דפוס אמ"ד שלחו די למחוק הך דפון שיבשתא וכתבו מחמתו ברבות: וצבצבאה הערוך ערך צשכר מביא רביה [ז],

הגהות הב"ח
(א) גבי' תתרי דנפיש, צ"ב ע"ל ריש דף ל' ע"א:

הגהות הגר"א
[א] גבי' מאי צניייהו. צ"ב הרא"ש ל"ג מאי צניייהו וכתב צ"י דלא פליגי וכן משמע צצרכים שהשמיט כל זה: [ב] רש"י ד"ה מגרלא חדתא. למ"ד סו. צ"ב ור"ף פ"י להפוך ומ"מ אין צ"מ ליהא לפי פ"י צ"י דלא פליגי: [ג] תוס' ד"ה מאי. ור"ח פ"י סו. צ"ב אזל צ"י צ"י צשם ר"ח שנתן להם שכר עמלם אלא שהם מקבלים אחריות הדרך (ועמ"ש צביו צו"ד ס"י קע"ג ס"ק ל"ד): [ד] שם ד"ה צתורי. ר"ח גרים סו. צ"ב אזל הרמב"ם מפרש שקוה עגל קטן וממנו סו: